

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๔๕

ธรรมจากน้ำตาร่วง

(หลวงตาเจ้าชา เมตตาสอนการพิจารณาให้ถึงฐานความตายด้วยเจ้าคะ) ฐานความตายก็อยู่ในนั้น ดูเอาตรงนั้นซิ ตายกับเกิดอยู่ในจิตดวงนั้น ตัวจิตไม่เกิดไม่ตาย สิ่งแทรกพาให้เกิดให้ตาย เข้าใจหรือเปล่า ดูตัวจิตไม่เห็นพิษของจิตจะไม่เห็นพิษของสิ่งเหล่านี้ จิตเป็นภยเวลานี้ เข้าใจหรือเปล่า ออย่าว่าจิตเป็นคุณอย่างเดี๋ยวนะ ภัยอยู่กับจิตนั้น พาดตัวจิตเป็นตัวภัยแล้ว ตัวนั้นอยู่ด้วยกันมันก็พังลงไป เข้าใจหรือเปล่าละ ถ้ายังมายอจิตอยู่เมื่อไรจนจะอย่าว่าไม่บอก เท่านั้นแหละ ถึงกาลเวลาแล้วปิดหมดเลยไม่มีอะไรเหลือ สงวนอะไรไว้ นั่นละคือกองมหาพิษมหากภัย

เราพูดอย่างนี้แล้วมันก็กระเทือนถึงที่ว่าหลังเขาวัดดอยธรรมเจดีย์ ตอนเช้าก่อนจ้งหันอย่างนี้ จิตมันอัศจรรย์อย่างว่านั่นแหละ อัศจรรย์บ้างอะไรก็ไม่รู้ เจ้าของอัศจรรย์เจ้าของนะซี โอโฮ ทำไมจิตของเราถึงได้สว่างไสวอัศจรรย์เอาขนาดนี้เชียวนา รำพึงเดินจงกรมยืนอยู่ มันจำไปหมดเลย ทำไมถึงได้อัศจรรย์ขนาดนี้จิตดวงนี้ ๆ นั่นละตัวมหากภัย คือตัวที่ว่าอัศจรรย์นั้น เห็นไหมละ นั่นละธรรมท่านกลัวไปหลงนะซี ก็เราติดอยู่แล้วหลงอยู่แล้วว่าง ไม่มีอะไร ๆ ก็มาเอาจุดสุดท้าย นั่นละวัฏจักร เรียกว่าอวิชชาตรงนั่นเอง นั่นละยอดอวิชชา ยอดวัฏจักรวัฏจิต คืออวิชชา มันไม่มีอะไรแล้วก็ไปชมเซยตรงนั้น สักเดี๋ยวจิตขึ้นนะซี ธรรมท่านเตือนขึ้นมา เพราะว่าที่สว่างไสวมันมีจุดของมันอยู่นั้น เหมือนตะเกียงเจ้าพายุ ไล่ตะเกียงเจ้าพายุมันจำอยู่นั้น ออกไปข้างนอกมันก็ออกจากไล่ตะเกียงที่สว่างจ้า นั่นละตัวสำคัญ

เราก็อัศจรรย์ตัวนั่นเอง ขึ้นอุทานในใจเถียงนะ โอโฮ จิตของเราทำไมถึงสว่างไสวอัศจรรย์เอาเสีย เหมือนหนึ่งว่าเหนือโลกเหนือสงสาร นั่นเห็นไหมอวิชชาแผลงฤทธิ์เวลาสุดท้ายเห็นไหม เรารู้มันเมื่อไร ไม่รู้จะไปหลงอัศจรรย์มันหาอะไร สักเดี๋ยวจิตท่านกลัวหลง ท่านก็พูดขึ้นมาเป็นคำ ๆ เราลืมเมื่อไร ถ้ามีจุด จุดไล่ตะเกียงนั่นเองสว่างนี้จุดกับต่อมเป็นไวกพจน์ของมันและกัน ใช้แทนกันได้ ถ้ามีจุดหรือต่อมแห่งผู้รู้อยู่ที่ไหน นั่นแหละคือตัวภพ นั่นเห็นไหมบอกตรงนี้ ตัวนี้ตัวภพ ถึงขนาดนั้นยังจับไม่ได้นะ ングไปเลย มีจุดมีต่อม คือตัวนี้เอง ถึงได้คิดถึงพ่อแม่ครูจารย์มันท่านมรณภาพจากไปแล้วนั้น เราไปติดปัญหานี้อยู่บนหลังเขาวัดดอยธรรมเจดีย์ ถ้าท่านยังมีชีวิตอยู่ พอกทราบเรียนอย่างนี้เท่านั้น ถ้ามีจุดมีต่อมแห่งผู้รู้ที่ไหน นั่นแหละคือตัวภพ ก็จุดนั่นเอง ท่านก็ไล่เปรียงเข้าไปนั่นมันก็พังทันที พอรู้ปั๊บเห็นโทษของมัน คอยจะไปอยู่แล้วนี่นะ แต่เราประคองมันไว้มันซี

นั่นละมหากัณฑ์แท้ ตรงนั้นทีเดียว จุดที่รวมแห่งมหากัณฑ์อยู่จุดที่สว่างกระจ่างแจ้ง อัจฉรย์เต็มทีของวัฏจักรของแดนสมมุติ อยู่จุดนั้นหมด เราไม่ลืม ตอนเดือนกุมภาพันธ์ เผาศพพ่อแม่ครูจารย์มันเสร็จแล้วก็ขึ้นบนเขา ตัดปัญหาอันนี้ ings ไปเลยนะ ไม่เกิดประโยชน์อะไรเลยธรรมที่ท้านเดือนขึ้นมา แทนที่จะให้เป็นประโยชน์อย่างมหาศาลในเวลานั้น กลับเป็นความหลงมหาศาลเหมือนกัน เอ้ จุดต่อมที่ไหนด้า ๆ ก็จุดนั้นนะ นั่นละเดือนกุมภาพันธ์ เดือน ๓ เผาศพท่านเสร็จแล้วก็ขึ้นบนเขา ไปตัดปัญหาอันนี้ ไม่คิดไม่คาด ว่าอันนี้เป็นตัวมหากัณฑ์ ยังว่าเป็นมหาคุณอยู่ เห็นไหมกิเลสหลอก ขนาดว่าตัวมหากัณฑ์มัน เสกว่าเป็นมหาคุณ เห็นไหม ก็แบกปัญหานี้ไปลืมเมื่อไร ลงจากวัดดอยธรรมเจดีย์ปีบ ขึ้นไปทางอำเภอบ้านฝ้อ ศรีเชียงใหม่

แต่ก่อนศรีเชียงใหม่ยังไม่มีอำเภอ มีแต่อำเภอท่าบ่อ อ.บ้านฝ้อ เข้าไปอยู่โน้น ลึก ๆ เขาเรียกถ้าผาดัก จนกระทั่งย้อนกลับมาถึงเวลานี้เข้าอีกก็เป็น ๓ เดือนพอดี นี่ที่ตัดปัญหาตั้งแต่ขณะนั้นเดือน ๓ เดือน ๖ กลับมา เป็นเวลา ๓ เดือน กลับมาก็ขึ้นที่เก่าอีก แบกปัญหานี้ไป ๓ เดือนกลับลงมา หลังเขานั้นแหละ แต่ที่ตัดปัญหาอยู่ทางจงกรม ข้างกันนั้นกับด้านตะวันตก ปัญหานี้จบลงก็อยู่บนหลังเขาในภูเขาสูงเดียวกัน วัดดอยธรรมเจดีย์ บทเวลามันจะมันลือกันนั้น มันไม่มีละเรื่องกาลสถานที่เวล่ำเวลา จะมาอยู่ไม่ได้ละ มีเฉพาะธรรมชาตินี้ เวลามันจะประมวลลงมา คือมันไม่มีที่พิจารณาแล้ว อะไร มันก็หมดทุกอย่าง ปล่อยหมดแล้ว ยังเหลืออยู่อันเดียวนี้เท่านั้น โลกธาตุนี้ว่างไปหมด ปล่อยไปหมดวางไปหมดเลย ยังเหลืออันจุดอันต่อมนี้ เห็นไหมละ จึงเรียกว่ามหากัณฑ์ อยู่จุดนี้

ที่นี้มันก็ประมวลมาซิที่นี้ อะไร ๆ มันก็ไม่มีแล้วจิตใจ ก็มาพิจารณาอยู่จุดนี้ ลงถึงที่ว่า จิตดวงเดียวนี้ทำไมเป็นได้หลายอย่างนักหนา แม้ทั่วโลกธาตุก็จิตดวงนี้ คือมันถอนเข้ามาหมดแล้วมาอยู่จุดเดียวนี้ มันก็พูดได้สนิทละซี อะไร ๆ มันก็รู้ไปหมด ๆ แล้วรู้ไปตรงไหนเปลี่ยนแปลงไปตรงนั้น เดียวว่าอันนั้นดีอันนี้ชั่ว มันพรรณนามา มันเข้ามา ๆ จิตดวงเดียวนี้ทำไมจึงเป็นได้หลายอย่างนักหนาน้ำ ไม่อยู่เป็นสุข มันจับจุดได้ นะ มันหากรู้พลิกอย่างนั้นพลิกอย่างนี้ตามความละเอียดของมัน จับจนได้ ๆ ถึงขั้นมันละเอียดพอ ๆ กัน ขั้นนั้นก็คือมหาสติมหาปัญญานั้นเองจะเป็นอะไรไป มันก็ประมวลเข้ามา ๆ จับจุดของจิต กำลังเอาจิตนี้เป็นผู้ต้องหาที่นี้ละ

จิตดวงนี้ทำไมเป็นได้หลายอย่างนักหนา เดียวว่าดี แล้วเดี่ยวว่าชั่ว พลิกออกจากนี้ละ แน่มันจับนะที่นี้ละ เดียวว่าสุข เดียวว่าทุกข์ คือธรรมดาสสมมุติถ้ามีอยู่เล็กน้อย จะมีสิ่งเหล่านี้ประกอบอยู่กับจิตเป็นประจำ ที่นี้มันไม่มีที่พิจารณา มันก็เข้ามาตรงนี้ละซี เดียวว่าสุข แล้วเดี่ยวว่าทุกข์ เดียวว่าผ่องใส เดียวว่าเศร้าหมอง คือคำว่าสุขว่าทุกข์ว่า

ผ่องใสเศร้าหมอง มันเป็นพอจับได้เท่านั้นนะไม่ได้มาก พอรู้สึกจับได้ เพราะสติก็เป็นมหาสตินี้ มันก็ทันกันตลอดเวลา มันทำไมถึงเป็นได้หลายอย่างนักจิตนี้ ที่นี้เข้ามาหาผู้ต้องละที่นี้ ปล่อยหมดแล้วเข้ามาหาผู้ต้องหา มาวินิจฉัย คือมันวินิจฉัยจริง ๆ ว่าอะไรมันถึงกัน ๆ เพราะมหาสติมหาปัญญาอย่างละเอียดซึมซาบทีเดียว มหาสติมหาปัญญาขั้นสุดยอดกลายเป็นซึมซาบไปเลย ซ่านไปหมดเลย ไม่เป็นวรรคเป็นตอนเหมือนเราล่าบเหมือนสติปัญญาอัตโนมัตินะ สติปัญญาอัตโนมัติมันเป็นวรรคเป็นตอน มันหมุนของมันไปเอง อันนี้ก็หมุนไปเอง แต่พอถึงขั้นซึมซาบ ๆ ไปเอง

มันก็มาจับจุดนี้ มาวินิจฉัยตัวจิตนี้ มันหมดที่พิจารณาแล้ว อะไรก็ปล่อยหมดแล้วเหลือแต่อันนี้นิดเดียวที่ปรากฏอยู่กับความรู้ันั้น มันก็มาวินิจฉัยเหล่านี้ เดี่ยวว่าสุขแล้วเดี่ยวว่าทุกข์ ออกจากอันนี้ เดี่ยวว่าผ่องใส เดี่ยวว่าเศร้าหมอง มันก็ออกจากนี้ทำไมมันเป็นหลายอย่างนักจิตดวงนี้นะ สักเดียวธรรมท่านก็ผุดขึ้นมา แน่อย่างนั้นนะนี้เรียกว่าธรรมเกิด กิเลสเกิดเป็นเครื่องผูกมัด ธรรมเกิดเปิดออก นั่นเรียกว่าธรรมเกิด กิเลสเกิดมันแทรกอยู่ด้วยกัน สักเดียวขึ้นมาเป็นคำ ๆ เหมือนเราพูด ขึ้นมาเป็นคำ ๆ คำว่าเศร้าหมองก็ดี นั่นเวลาจะขึ้นนะ คำว่าผ่องใสก็ดี คำว่าสุขก็ดี คำว่าทุกข์ก็ดี ธรรมเหล่านี้เป็นอนัตตานะ นั่นเวลาตัดกันจริง ๆ ลงในขั้นอนัตตา ในไตรลักษณ์นี่จะเป็นอะไรขึ้นได้ทั้งนั้น ขึ้นบทสุดท้ายขึ้นได้ไตรลักษณ์นี้ แต่สำหรับนิสัยเราขึ้นบทอนัตตา ปล่อยให้หมด ความหมายว่างั้น

ธรรมเหล่านี้เป็นอนัตตานะ คือความเศร้าหมองก็ดี ความผ่องใสก็ดี ความสุขก็ดี ความทุกข์ก็ดี รวมลงมาแล้วเรียกว่าธรรมเหล่านี้เป็นอนัตตา พอว่าเป็นอนัตตาจิตมันก็ตั้งจ่อหนึ่งเลย เพราะมันลงในอนัตตาแล้วไม่มีที่ไปแล้ว อันนี้เปิดให้หมดหัวอกเลยวันนี้ นะ พอเท่านั้นแหละ จิตจะว่าทำงานอะไรอยู่ก็ไม่ใช่ เป็นวางเฉยในธรรมขั้นนี้ ไม่ทำการทำงานอะไรเลย จะไปสนใจกับว่าอตตาก็ดี อนัตตาก็ดี หรือสนใจว่าสุขว่าทุกข์ เศร้าหมอง ผ่องใส ก็ดี ไม่ไป อยู่จุดศูนย์กลางเฉย เฉยด้วยมหาสติมหาปัญญานะ ไม่ได้เฉย ๆ แบบเชื่อ ๆ ทั้งอัปาทกอย่างพวกเรานะ

นั่นแหละถ้าเราจะพูดเป็นแบบโลกก็เรียกว่า ปล่อยบทเปลอ แต่ที่มันไม่ได้เปลอ เป็นแต่เพียงวางเฉย ๆ ไว้ มันไม่เปลอไม่ทำอะไร มันก็ผางขึ้นมาเลย อันนี้ที่ว่า อตตาก็ดี อนัตตาก็ดี เรียกว่ามันพริบคว่าลงไปเลย ปิดอันนี้ทั้งหมดที่ว่าจุดว่าต่อมแห่งผู้รู้ที่อยู่ที่ไหน นั่นแหละคือตัวภพ นี่คือตัวนี้ก็มารวมกันแล้ว เศร้าหมองผ่องใสอะไร ลงในอนัตตาอันเดียวผางนี้ขาดสะบั้นไปหมดเลย นี่เวลามันลงนะ มันลงหมดเลย ผางขึ้นมาเหมือนฟ้าดินถล่มมุ่นนะ ฟังซินะ กระทบกันทั่วแดนโลกธาตุ อวิชชาตัวเดียวนี้คว่าลงจากจิตกระทบกันทั่วแดนโลกธาตุ เพราะอวิชชาตัวนี้พาเที่ยวแดนโลกธาตุเข้าใจใหม่ พอ

คว่าอันนี้ลงแล้วก็เหมือนกับว่าแดนโลกธาตุนี้คว่ำลงพร้อมกันหมด ประหนึ่งว่าฟ้าดิน ถล่มเลยนะ

ที่นี้พอมันพริบทีเดียวเท่านั้น อันนี้ไม่ได้มีอันใดที่จะเข้าไปตัดสิน หลักธรรมชาติ ตัดสินเองเป็นเองขึ้นมา ฟ้าดินถล่มก็เป็นเองทั้งนั้นเลย ไม่ได้มีอะไรตั้งสติตั้งตอปรับ กันเลย เป็นลักษณะกลาง ๆ ขึ้นมาผางทีเดี๋ยวนี้ เหมือนกันกับว่าโลกธาตุนี้คว่ำหมดเลย พริบทีเดียวหมดเลย ที่นี้จำเลยที่นี้ อู๋ อัจฉรย์จริง ๆ นี่เห็นไหมชั้นทำงานพี่น้องทั้งหลายดูเอา ความอัจฉรย์ที่มาสอนโลกเวลานี้พิลึกพิลั่น แหมดูซิน้ำตานี้ฟังเลย เดี่ยวนี้ ก็ยังฟังเห็นไหม นี่ละชั้นทำงาน ธรรมชาตินั้นไม่มีเข้าใจไหม นี่ละผางเท่านี้ โถ อัจฉรย์จริง ๆ ให้พี่น้องทั้งหลายได้ทราบ ว่า ธรรมพระพุทเจ้าเป็นยังไง อยากรู้อะไร มั่นนอนตายอยู่นี้ว่างั้นนะ โอ๊ย อัจฉรย์จริง ๆ แหม น้ำตานี้ฟังพราว ๆ ๆ โถ ๆ ขึ้นมา เลยเทียวนะ พระพุทเจ้าตรัสรู้อย่างนี้ละหรือ ๆ ๆ ย้ำอยู่นั้นนะ ธรรมแท้เป็นอย่างนี้ละ หรือ ๆ ไม่เคยคาดเคยคิดนะมันผางขึ้นมา อู๋ อัจฉรย์พูดไม่ถูก คิดดูซิเดี๋ยวนี้ยังเป็น มันสด ๆ ร้อน ๆ ทำไม่เป็นไม่ได้วะ

จากนั้นแล้วมีตั้งแต่ความอัจฉรย์ เรียกว่ากายนี้ไหวเลยเทียวนะ มันเป็นอะไรก็ ไม่รู้แหละ เป็นพร้อมกันหมดเลยเวลานั้น ฟ้าดินถล่ม แดนโลกธาตุดับพริบลงหมดเลย จากนั้นก็ย้ำทีเดียวว่า เหอ พระพุทเจ้าตรัสรู้อะไร ๆ อย่างนี้ละหรือ ถามท่านหาอะไร มัน เจออยู่นั้นแล้วจะว่าไง พระธรรมแท้เป็นอย่างนี้ละหรือ ๆ พระสงฆ์แท้เป็นอย่างนี้ละ หรือ ๆ รวมเป็นอันเดียวกันหมดแล้ว เรียกว่าธรรมอัจฉรย์เลิศเลอ หรือว่าธรรมธาตุ แล้วเท่านั้น เหอ พระพุทเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ มาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันได้ยังไง แต่ก่อนเราเคยคิดเมื่อไรว่าพระพุทเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ จะมาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันนะ

พุทโธก็พุทโธ ธัมโมก็ธัมโม สังโฆก็สังโฆ ดิดหัวใจมาตั้งแต่รู้เตียงสา แล้วมาจำ ขึ้นเวลานั้นแล้ว ธรรมชาติอันนี้มาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันได้ยังไง เป็นอันเดียวกันแล้ว นะนั่น โอ้โฮ เป็นอย่างนี้หรือธรรมอัจฉรย์ นั้น ที่นี้เวลามันจำหมดแล้วสิ่งไม่เคยรู้มันรู้ ไปหมดนี้ทำไงละ นี่หรือเอามาสอนโลกหลอกโลกนะ หลอกอย่างนี้หรือ โห เราพูดเรา อัจฉรย์ พิลึกพิลั่นจริง ๆ ธรรมอันนี้นะ ที่นี้ดูธรรมชาตินี้แล้วมันครอบโลกธาตุหมด แล้วนี่นะ มันจำไปหมดเลย ไม่ได้มีอะไรปิดบังลึกลับ บาปบุญนรกสวรรค์มันตีหน้าผาก อยู่ที่นี่ มีหรือไม่มีอยากว่าอย่างนั้นนะ มันอยากฟาดหน้าผากนั้นนะ ให้กิเลสมันหลอกมา เท่าไรว่า บาปไม่มี บุญไม่มี นรกสวรรค์ไม่มี มันจำครอบอยู่หมดตั้งแต่กับไหนดกับปีใด มันไม่เห็นเฉย ๆ เข้าใจไหมละ มันมีอยู่ก็กับที่กลบสิ่งเหล่านี้ที่เผาสัตว์ทั้งหลายด้วยความมมมาย ด้วยความมืดความบอดที่กิเลสหลอกไม่ให้เห็นไม่ให้อู๋

อะไรจะร้อนยิ่งกว่าไฟนรก ในแดนสมมุติไฟนรกที่ประเภทกรรม ๕ อย่าง คือ อนันตริยกรรม ๕ ซ้ำบาปหนึ่ง ซ้ำมารดาหนึ่ง ซ้ำพระอรหันต์หนึ่ง ทำลายพระพุทธเจ้า แม้มิตายหนึ่ง แล้วก็สังฆเภท ยุยงให้สงฆ์แตกจากกันหนึ่ง กรรมทั้งห้าประการลงในนี้หมดเข้าใจไหม มันจําอยู่ด้วยกันนี้จะว่าไง แล้วไปถามหาที่ไหนนรกสวรรค์นะ พระพุทธเจ้าองค์ไหนมาโกหกไม่มี จําอย่างเดียวกันนี้ บอกอย่างเดียวกันนี้หมด

พวกเรามันโง่ชะมัดนี่นะ โอ้ย.มันพิลึกพิลั่นนะ ไม่ว่าอะไรมันครอบอยู่ในหัวใจนี้หมด มันจําไปหมดแล้วจะไปถามหาที่ไหนอีกล่ะ ก็มันพร้อมอยู่บนหัวใจนี้หมด มันจําไปหมดแล้วนี่ จะไปถามหาอะไรก็มันจําอยู่นี้แล้ว ที่นี้เวลาขนาดนั้นแล้วก็พิจารณาซิที่นี้พอหลังจากนั้นมาพิจารณาดูโลก โลก.โลกนี้ทำไมเราสยดสยองความเป็นมาของเรา ความเกิดความตายความตกรกหมกใหม่ขึ้นสวรรค์ชั้นพรหมลงนรกนี้ เหมือนไปขึ้นบันไดนะ แต่ละดวง ๆ จิตดวงนี้มันไม่ตาย เข้าใจไหม จิตดวงนี้มันไม่ตาย กรรมฝังอยู่ในมันนั่นนะ กรรมดีก็พาขึ้น พอหมดกรรมดี อ้าว กรรมชั่วมันก็มีมันก็ตกลง ชั้นสวรรค์พรหมโลก ลงแดนนรกนี้ เหมือนขึ้นบันไดลงบันไดเข้าใจไหม นี่ละขนาดนั้น ให้พากันตื่นเสีย ถ้าจะตื่นนะ

วันนี้เปิดให้พี่น้องทั้งหลายฟังเต็มที่ จนกระทั่งน้ำตาร่วงให้เห็นต่อหน้าต่อตา บ้าหรือดีดูอานะ ฟังเสียวันนี้ ขนาดนี้นะ ธรรมมาสอนโลก เพราะฉะนั้นจึงตัดคอขาดไว้เลยว่าอะไรไม่มี คำว่ากล่าวมาแล้วจะมีอะไร ก็มันเห็นทุกอย่างแล้วนี่ ที่นี้ก็พออย่างนั้นมันดูโลก มาดูตัวเองกำหนดพิจารณาภพชาตินี้ แหม ศพของเราคนเดียวทั้งประเทศไทยนี้ไม่มีที่ว่าง คนเดียวนี่นะ นานหรือไม่นาน มันเกิดตายอยู่นี้ เวลามันจับตรงนี้ได้แล้ว มันกระจายออกไปหมด โอ้ย.ถ้าจะนับนับไม่ได้ อย่าไปนับ เท่านั้นแหละ มันเลยเถิด นี่ละศพแต่ละศพคนแต่ละคน จิตแต่ละดวง ของบุคคลแต่ละคน ของสัตว์แต่ละตัว เป็นแบบเดียวกันหมด ไม่มีใครยิ่งหย่อนกว่าใคร ความหนาแน่นความมากมายนี้เหมือนกันหมดเลย แล้วดูโลกมันดูไม่ได้ที่นี้ ดูภพชาติเจ้าของที่เคยเป็นมานี้ขะเขยง ย้อนละที่นี้

ไอ้โห.มันเกิดมาขนาดนี้มันก็ยังบึกบึนเกิดมาได้ ถ้าไม่มีอันนี้ตัดสินมันจะไปอีกอย่างเดียวกันนี้ มันพิจารณา ออกจากนี้แยกดูโลกละซิ ดูโลกยิ่งดูไม่ได้อีกละ มันก็แบบเดียวกันหมด ทั่วแดนโลกธาตุเป็นแบบเดียวกับเรานี้หมด ไม่มีใครยิ่งหย่อนกว่ากัน อู๊ย.จะสอนไปยังไงสอนโลก อ่อนใจนะ มันเป็นเองของมัน สอนไปหาอะไร ธรรมประเภทนี้ใครจะรู้ได้เห็นได้ สอนไปให้เสียเวลาล่าเวลาไปทำไม อยู่ไปกินไปพอถึงวันตายแล้วก็ไปเสียเท่านั้น นั่น เห็นไหมลงแล้วนะ พระพุทธเจ้าเรียกว่า ท้อพระทัย เราก็อ้อใจ มีความชวนชวายน้อยแล้ว เหมือนว่าตัดช่องแล้วไปแต่ผู้เดียว อยู่ทำไมสอนทำไมไม่เกิด

ประโยชน์อะไรไปแล้วนะ เราเอาเรื่องนี้มาเทียบ โถ ๆ แต่มันไม่แล้วนะ อันนี้มันไม่แล้ว มันว่าของมันเป็นพัก ๆ ของมัน

เวลาดูโลกดูด้วยความอ่อนใจ ผู้ที่มีตาก็เรียกว่าหมดคุณค่าเอาเลย มนุษย์ทั้งคนนี่ละ อยู่ด้วยกันอย่างนี้ ผู้มันมีขนาดหมดคุณค่าเลย นั่นท่านเรียกว่า ปทปรมะ เข้าใจไหม แยะขึ้นมากก็มีลักษณะอะไร ๆ แยะขึ้นมาสูงขึ้น ๆ แยะขึ้นมาถึงพวกปทปรมะ แล้วก็พวกเนยยะ พวกวิปจิตัญญู พวกเนยยะ ดูขึ้นเป็นชั้น ๆ ไปถึงชั้นพวกเนยยะนี้ พอลากพอเข็นไปได้ ทั้งจะขึ้นทั้งจะลง เนยยะคือพอนำสั่งสอนไปได้ถ้าเผลอก็ลงได้ ถ้าเจ้าของเอาจริงเอาจัง ดิดได้ ๆ อันนี้ทั้งขึ้นทั้งลงได้ด้วยกันหมด เนยยะ อันที่สามนี้มีแต่จะขึ้น ๆ ถ่ายเดียวคำว่าลงไม่มี มีแต่จะขึ้น แต่ช้ากว่าอุคฆฏิตัญญู อุคฆฏิตัญญูนี้พร้อมแล้วที่จะผางออก ถ้าเป็นวัฏจักรอยู่ปากคอก คอยแต่จะเปิดประตูคอกนี้พุ่งเลย นี่ประเภทอุคฆฏิตัญญู ผู้ที่จะรู้เร็วผ่านได้เร็ว มีเป็นชั้น ๆ มาอย่างนั้น เรามาก็พิจารณา

แล้วที่กล่าวเหล่านี้มีในสัตว์โลกนี้ทั้งนั้น นั่นมันแยกนะ ประเภทเยี่ยมมี ในกองที่ว่าอิดหนาระอาใจนี้แหละ มันมีอยู่ในนั้น มันแยกของมันเองนะ อุคฆฏิตัญญู ประเภทที่รอที่จะข้ามฝั่ง ๆ มี แล้ววิปจิตัญญู ลดกันกว่านั้นก็จะมี จะขึ้นจะออก ๆ เนยยะนี้กำลังแย่งตำแหน่งกันระหว่าง เสือกับหมอนกับทางจงกรม เข้าใจไหม นี่กำลังแย่งกันไป แย่งกันมา พวกปทปรมะนั้น เป็นร่างมนุษย์เฉย ๆ ไม่ได้มีอะไรติดตัวเลย นี่แหละพวกที่ตายแล้วก็ไม่มี ความหมายอะไร ลงฝั่งเลย ลงไปอีกตามเดิม ไม่มีทางขึ้น ไม่มีประโยชน์ติดตัวเลยแม้ชนิดหนึ่ง ลงถ่ายเดียว จำให้ตีคำนี้ละ ถอดออกมาจากหัวใจมา สอนพี่น้องทั้งหลาย โทททท

นี่แหละท่านว่า ประเภทถึงขยะ คำว่าถึงขยะนั้นมี ๔ ประเภท อยู่ในถึงขยะอันเดียวกันเข้าใจไหม ประเภทที่เยี่ยม คือ อุคฆฏิตัญญู นี่ในถึงขยะอันนี้แหละ ประเภทวิปจิตัญญู ลดกันลงมากก็อยู่ในถึงขยะอันนี้ ประเภทเนยยะ ก็มีอยู่ในถึงขยะอันนี้ ประเภทปทปรมะก็มีเต็มอยู่ในถึงขยะนี้ โลกอันนี้เป็นโลกสมมุติเป็นโลกถึงขยะ เจือปนไปด้วยสิ่งดีสิ่งชั่ว สับสนปนเปกันอยู่ในกองถึงขยะนี้ เข้าใจไหมละ แยกออกเป็นสี่ประเภทในถึงขยะนี้ ที่นี้มันก็แยกแยะ ๆ พิจารณา แล้วที่นี้ก็ขึ้นมาอีกอันหนึ่งนะ ตอนที่เหมือนว่าทอดอาลัยตายอยากกับโลกที่จะไม่สั่งสอนใคร เรียกว่าทำความชวนชวายน้อย

สักเดี๋ยวก็ผุดขึ้นมาอีกนะ นี่แหละที่จะให้มีแก้ไข ผุดขึ้นมาอีก ถ้าว่าธรรมเป็นของวิเศษเลิศเลอไม่มีใครสามารถจะรู้ได้ แล้วเราเป็นเทวดามาจากไหน เอาตรงนี้นะขึ้นตรงนี้ขึ้นในจิต เราเป็นเทวดามาจากไหน ทำไมจึงรู้ได้ รู้ได้เพราะเหตุใด นี่คำว่าเพราะเหตุใด มันก็จับสายทางนั้นซี เรารู้ได้เพราะอะไร มันก็มีสายทางมา ตามทางที่พระพุทธเจ้าสอนว่า การให้ทานรักษาศีลภาวนา นี่คือทางเดินเข้ามา เข้าใจไหมละ เข้ามาจุดนี้

ทางอื่นไม่มี นี่รู้ได้เพราะเหตุใดมันก็วิ่งย้อนหลังมา เป็นทางที่เราเดินมาแล้วทั้งนั้น ๆ มาถึงจุดนี้ อ้อ ขึ้นยอมรับที่นี่ อ้อได้ ถึงไม่มากก็ได้ นั้น มีแล้วนะที่นี้ ปฏิเสธไม่ได้เลย บอกว่าได้ไม่มากก็ได้ ถึงไม่มากก็ได้ อยู่ มีแก้ไขเริ่มที่จะแนะนำสั่งสอนผู้ที่สมควรจะสอน อยู่ในป่าในเขาพระณรรักษ์ ร่ม ๆ อยู่ นั่นแหละ

จากนั้นก็ค่อยแยบออกมาสอนออกมา ๆ กว้างออกมา จนกระทั่งเดี๋ยวนี้ดูเอาซิ ทิวแดนโลกธาตุ ประเทศไทยเมืองนอกอะไร ได้ฟังธรรมจากหลวงตาบัวทั้งนั้นใช้ไหม ละ หนึ่งออกทางปากสด ๆ ร้อน ๆ เทศน์สอนพระ พุทธธรรมะชั้นเด็ด จากนั้นก็ออกจากเทป จากเทปก็เขาออกทางวิทยุ ออกทางอินเทอร์เน็ต เวลานี้กระจายทั่วประเทศ ไทย ธรรมะที่หลวงตาแสดงนี้รับรองร้อยเปอร์เซ็นต์ ๆ ไม่มีเคลือบคลาดจากหลักความจริงที่รู้ที่เห็นมาเลย เข้าใจไหม พระพุทธเจ้าสอนโลกก็สอนแบบเดี๋ยวนี้ จึงพูดแล้วสาธุ ตัวเท่าหนูก็ตาม เครื่องยืนยันมีอยู่ในหัวใจ รู้สิ่งใดค้ำพระพุทธรูปเจ้าไม่ได้ เห็นสิ่งใดค้ำพระพุทธรูปเจ้าไม่ได้ ยอมรับหมด เมื่อยอมรับหมดแล้วก็เต็มหัวใจ ที่จะนำออกแสดงตามหลักความจริงที่ยอมรับเรียบร้อยแล้ว เข้าใจไหมละ นี่แหละมันถึงผาง ๆ สอนโลก จากนั้นก็กระจายออกมา เดี่ยวนี้ก็ทั่วประเทศไทยแล้วเราสอน

เราจึงกล่าวหาญชาญชัย ถ้าพูดแบบโลกสงสาร แต่หลักธรรมแล้วไม่มีคำว่ากลัว ก็ไม่มี กลัวไม่มี คำว่าได้ว่าเสียไม่มี คำว่าแพ้วชนะไม่มีในธรรม สอนด้วยความเมตตา ล้วน ๆ เช่นกรณีที่มาขัดกันอย่างนี้ ไปจับหมาแยกออกจากกันอย่างนี้ เราไม่มีส่วนแพ้ ส่วนชนะใช้ไหม หมาต่างหากมี นั้น ผู้เจ็บปวดก็คือหมาต่างหากเจ็บ มันกัดกัน เราไปจับแยกหมาออกจากกันไม่ให้มันกัดกัน นั่นเป็นเรื่องของธรรม แยกคนที่เห็นผิดเห็นถูก ต่อสู้กันอยู่ พวกทะเลาะเบาะแว้งกันอยู่ นั่นละ

อย่างที่เรพูดในประเทศไทยของเราเวลานี้ มันก็ไม่พ้นที่จะย้อนจากนี้แหละ นี่เอาธรรมออกมายันนะ เรายูงกับโลกอยู่เวลานี้ไม่มีใครยุ่งเกินหลวงตาบัวไป คือจับหมา มันแยกออก หมามันกำลังกัดกันเวลานี้ ทั้งหมาพระหมาโยม หมาฆราวาส หมาพระมัน กำลังกัดกัน มันแย่งดีชิงดีชิงเด่นกัน กำลังกัดกันอีกทีก็ เราก็นำธรรมมาสอน นี่เรียกว่า จับหมาแยกไม่ให้กัดกัน ให้สงบระงับ ธรรมมีอยู่ให้อยู่กับความจริง อันใดถูกต้องให้จับ อันนั้น ปล่อยวางอันที่ผิดไปเสียให้หมด บ้านเมืองและศาสนาเราก็จะสงบร่มเย็น พระเถระประชาชนทั่วแดนไทยก็จะสงบร่มเย็น เวลานี้ที่ไม่สงบร่มเย็นก็คือหมามันกัดกัน ทั้งหมาดีหมาชั่วมันกัดกันต่อสู้กันอยู่เวลานี้ เวทีของพุทธศาสนาโดยถือหัวใจประชาชน เป็นสนามใหญ่ เป็นเวทีอันใหญ่กำลังแตกกระจายกันเวลานี้ เพราะหมามันกัดกันอยู่บนเวทีคือพุทธศาสนา ซึ่งเป็นหัวใจของชาติชาวไทยชาวพุทธเรา

เราจึงขอขบิณฑบาต ขอให้แตกให้แยกกันออกไป การกีดกันไม่เป็นประโยชน์ทั้งผู้แพ้ผู้ชนะมันเจ็บเข้าไปด้วยกันนั่นแหละ ไม่มีตัวไหนดี ให้แยกจากกันเสีย ยอมรับเหตุรับผลดีชั่วแล้วมาประคองตัว ชาติศาสนาของเมืองไทยของเรา ก็จะขึ้นเป็นความสงบร่มเย็นแก่ชาติไทยของเรา จะไม่มีอะไรเสื่อมเสียและฉิบหายไป ดังที่อวดเก่งกันว่ากีดกันเพื่อความชนะ ๆ มันล้าแล้วแต่พวกแพ้อย่างหลุดลุ่มด้วยกันนั่นละ ไม่มีใครดี การกีดกัน การรบกันไม่ดี มันเจ็บทั้งผู้แพ้ผู้ชนะ เหมือนนักมวยเขาต่อยกัน ใครจะอวดดีอวดเด่นไปไหน ไม่ใช่ของดี การกีดกันเป็นเรื่องเจ็บปวดแสบร้อนทั้งสองฝ่าย นี่การรบราฆ่า ด้วยความรู้ความเห็นความอยากเด่นอยากดัง ความถูถู่ถู่กันไม่ยอมฟังเสียเหตุเสียผลเลย นี่คือหมากัดกันจะเอาให้พินาศจริง ๆ โดยถือเมืองไทยของเราทั้งประเทศนี้แหละ เป็นสนามหมากัดกัน

ให้พี่น้องทั้งหลายทุก ๆ ฝ่ายพินิจพิจารณา เรานำธรรมที่ออกมาจากน้ำตาร่วงในเวลาสด ๆ ร้อน ๆ นี้มาพูดให้พี่น้องชาวไทยเราฟัง ด้วยความจริงใจ ถ้าแยกอย่างนี้แล้วจะไม่มีเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้น ผู้แพ้ก็แพ้เพื่อดี ผู้ชนะถ้าพูดแบบโลกกว่าชนะ ผู้ชนะก็ชนะเพื่อดี ผู้แพ้ก็แพ้เพื่อดี เข้ากันได้สนิท ไอ้แบบที่กีดกันไม่ถอยไม่มีใครแพ้ใครชนะ แต่เลือดสาดทั้งสองฝ่ายนี้ดูได้ไหม พิจารณาซิ เราไม่อยากเห็น เมืองไทยเราเป็นเมืองพุทธ ระหว่างพุทธบริษัทประชาชนพระเถระเต็มวัดเต็มวา มากัดกันเหมือนหมาเลือดสาดเต็มประเทศไทย เราไม่อยากได้ยิน ขอให้พากันเลิกล้มกันไป ใครผิดใครถูกนรกอเวจีนั้นรับรองด้วยกัน สวรรค์พรหมโลกนิพพานรับรองคนชั่วคนดีได้ด้วยกัน เราอย่าพูดให้เห็นนรกอเวจีด้วยความผิดของเรา แล้วอย่าพูดให้นอกเหนือความดีความดีที่นอกเหนือไปจากธรรมพระพุทธรเจ้าซึ่งเป็นแดนสวรรค์นิพพานที่จะบรรจุคนดีไว้ ให้พินาศฉิบหายลงมาสู่เวทีหมากัดกัน มีแต่เลือดสาดอย่างเดียว เข้าใจหรือ พากันจำเอา นะ

วันเทศน์อย่างสุดขีดสุดแดน เราปฏิบัติมา ๕๓ ปี นี้มาแสดงให้ท่านทั้งหลายได้เห็นวันนี้เข้าใจไหม นี่ละธรรมไม่อึดไม้อั่นไม่ตีบไม่ตันไม่ผลึกไม่ตัน เหตุการณ์อะไรที่ควรจะออกหนักเบาอย่างน้อยออกเต็มเหนี่ยว ๆ อย่างวันนี้ออกเต็มเหนี่ยวเลย ถึงขนาดน้ำตาหลวงตาบัวร่วงให้พี่น้องทั้งหลายเห็น จากความอัศจรรย์ของธรรมเป็นอย่างนั้นละ นี่ละธรรมที่มาสอนพี่น้องทั้งหลายไม่ได้เอาธรรมเล่น ๆ มาสอนนะ สอนจริง ๆ เราปฏิบัติเอาตายเข้าว่าเลย ดังที่เคยกล่าวให้พี่น้องทั้งหลายฟัง ความเพียรของเราไม่มีใครเชื่อได้นะ ความเพียรของเราเพื่อธรรมอันเลิศเลอ ไม่มีใครเชื่อได้เพราะเขาไม่ทำเหมือนเรา

เราทำอย่างวานั้นละ เวลาได้ก็ได้อย่างนี้ละ นี่ละอำนาจแห่งความอุตสาหะ
พยายามบึกบึน เพื่ออรรถเพื่อธรรมเพื่อความดี เด็ดเท่าไรยิ่งดี ตายก็ตายดี เป็นอย่าง
นั้นนะ ไม่ได้ตายเลวนะ จำให้ตึ้นะ เอาละวันนี้เหนื่อยพอ

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ท้นต่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet
www.luangta.com